

Γράφει η Ιωάννα
Κολοβού
e-mail: yo-ko@otenet.gr

«Πολλά χρόνια με παίδευε η σκέψη να συγκεντρώσω τις ποιητικές μου συλλογές σε έναν τόμο, έτσι να υπάρχουν, έτσι μη φύγω ξαφνικά και μείνουν άστεγες. Όμως η σκέψη τούτη ήταν μαζί και βασανιστική αμφιβολία. Όλη μου τη ζωή με παίδευε μια ανασφάλεια, μια υπαρξιακή αμφισβήτηση, μια υπαρξιακή ερημία. Και τούτες τις αγωνίες μου τις πέρασα μέσα στην ποίησή μου σαν εμπειρία αβύσσου ή σαν "φωνές υδάτων πολλών".

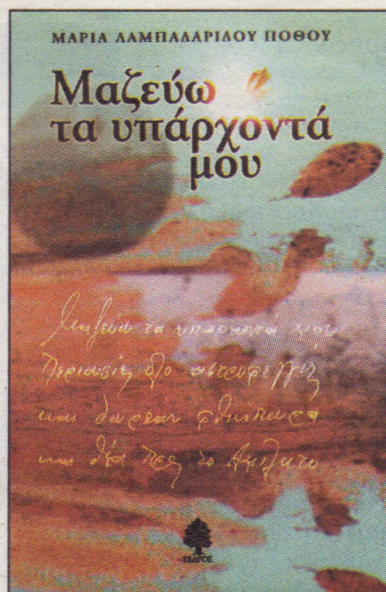
Έντεκα ποιητικές συλλογές, λοιπόν. Διαγράφουν τη συγγραφική μου διαδρομή από την πρώτη νεότητα έως την ύστερη γνώση. Η ποίηση ήταν πάντα το πρώτο μου υλικό, η ακατέργαστη ύλη των βιβλίων μου. Και σήμερα που πιστεύω πια πως η ποίηση είναι έξω από το λόγο μια λειτουργία ύπαρξης, λέω πως η πιο καθαρή μου ποίηση είναι το μυθιστόρημά μου "Ο Άγγελος της Στάχτης". Λέω πως οι έντεκα ποιητικές συλλογές προετοίμασαν μόνο το δρόμο για τον λυπημένο Άγγελο. Ο "Άγγελος της Στάχτης" μού έμαθε πως η ποίηση δεν είναι ο λόγος. Είναι το περπάτημα της ψυχής πάνω στην άβυσσο...»

Τα χνάρια από αυτό το «περπάτημα της ψυχής» ανίχνευα συχνά στη ζωή μου, μέσα από την ποίηση της Μαρίας Λαμπαριδου-Πόθου, την οποία επέλεξα (ή μήπως με επέλεξε;) να έχω πάντα δίπλα από το μαξιλάρι μου. Κι όταν αυτό το μαξιλάρι μούσκευε από τα δάκρυά μου για μια απώλεια τεράστια, τρομακτική και βαθιά οδυνηρή, ήταν αυτή η ποίηση που σαν να έσκυβε πάνω από το ανοιχτό τραύμα. Και του έριχνε βάλσαμο. Και του έριχνε όπιο. Η πληγή δεν έκλεισε ποτέ. Ούτε ο θρήνος. Μα η ποίηση -η συγκεκριμένη ποίηση της Μαρίας Λαμπαδαριδου-Πόθου με βοήθησε να αντέξω, κι έτσι σαν μόνο από ένστικτο να πιαστώ από κάπου, να πιστέψω σε κάτι... Να αποφασίσω ότι έπρεπε να αποχαιρετίσω το μικρό μου αδελφό...

Γνωρίζω το πρόσωπο της Μαρίας Λαμπαδαριδου-Πόθου από μια ξεθωριασμένη φωτογραφία - την ίδια που έχει και στο πρόσφατο βιβλίο της, απόδειξη της έλλειψης κάθε είδους έπαρσης από μια αναγνωρισμένη ποιήτρια που ση-

«Η ποίηση δεν είναι οι όμορφα αραδιασμένες λέξεις. Είναι αυτό που σε κάνει να υπερβαίνεις τη σύμβαση της κοσμικής σου συνθήκης. Είναι "ο νους που κινεί και η ύλη που γίνεται" του Αναξαγόρα. Και προπαντός δεν έχει καμιά σχέση με τον κυνισμό και την έπαρση που κυριαρχούν στην αγορά μας»

Περιουσίες όλο

Βραβεία και διακρίσεις

- 1966: Βραβείο λογοτεχνίας Ομάδας των Δοκιμωτών
- 1987: Α' Βραβείο της Αθηνών για το μυθιστόρημα «Η Μαρούλα τ' αράχνη»
- 1991: Προτάθηκε για το βραβείο της Ευρώπης για την ποίηση της συλλογής «Μυστικό»
- 1995: Βραβείο πεζογραφίας του Ιδρύματος Ουγκο Ακαδημίας για το μυθιστόρημα «Λάμπα θυέλλης».

μάδεψε αδιαμφισβήτητα τα ελληνικά γράμματα. Και χαίρομαι τόσο πολύ που κρατάω στα χέρια μου όλο το ποιητικό της έργο, συγκεντρωμένο σε ένα βιβλίο - τα υπάρχοντα της ποιήτριας, περιουσίες όλο αστροφεγγιές, τι υπέροχο δώρο μου επεφύλασσε ο Σεπτέμβρης όταν το βρήκα πάνω στο γραφείο μου επιστρέφοντας από τις διακοπές... Μαρία Λαμπαδαριδου-Πόθου, «Μαζεύω τα υπάρχοντά μου», Εκδόσεις ΚΕΔΡΟΣ.

«Έσκυψα πάνω στις παλιές πληγές να τις αναγνωρίσω, για να μπορέσω να τις υπερβώ. Και τότε οι ίδιες οι πληγές, χρόνια στέρεσης και ερημίας που τα ονόμαζα "χαμένα", έγιναν οι αστείρευτες πηγές από όπου γεννήθηκαν τα κατοπινά βιβλία μου...» διαβάζουμε στο βιβλίο στην εισαγωγή, στα «Ποιήματα του Quartier Latin.

Όμως η αγωνία της χαμένης μνήμης και της λήθης, το μάταιο της ύπαρξης, ο τρόμος όταν αντικρίζεις την άβυσσο, ο πόνος της αλήθειας, το μεταφυσικό στοιχείο, έρχονται και επανέρχονται στις έντεκα ποιητικές συλλογές που μας παρέδωσε η ποιήτρια.

«Ο ποιητικός λόγος της Λαμπαδαριδου διαποτίζεται από την αγωνία της ύπαρξης, το νόημα

της παρουσίας στον κόσμο αυτό, η αναζήτηση της οριακής αλήθειας πέρα από τη λογική του κόσμου», έχει γραφεί γι' αυτή. Λέει η ίδια: «Με ενδιαφέρει να μάθω ποιο είναι το όνειρο, αυτό το μεταφυσικό όνειρο που αποτελεί το υλικό της ύπαρξής μου της ιδίας».

Ποια είναι

Η Μαρία Λαμπαδαριδου-Πόθου γεννήθηκε στο Κάστρο (σημερινή Μύρινα) της Λήμνου το 1933. Παιδί προσφύγων, ο πατέρας της κατέφυγε στη Λήμνο, μαζί με τους γονείς και τα εννιά αδέρφια του, φεύγοντας από το χωριό Πρασιεύ της Προποντίδας. Στη Λήμνο ασκούσε το επάγγελμα του μικροβιοτέχνη, κατασκευάζοντας για τα άλογα χαϊμαλιά και στολίδια. Επίσης, ήταν ιεροψάλτης. Η μητέρα της, η Αθηνά Κικέζου, ήταν από το χωριό Κορνός της Λήμνου.

Η Λαμπαδαριδου πέρασε φτωχικά αλλά ευτυχή παιδικά χρόνια, μέσα σε μια στοργική οικογένεια. Μεγάλωσε με τις αφηγήσεις του πατέρα της, π οποίος ήταν εξαιρετος παραμυθας και αφηγούνταν μύθους, θρύλους, αλλά και αναμνήσεις από τη χα-

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑ